

VERSMACHTEND VERLANGEN

Leesexemplaar

Meer weten over de boeken van Luc Deflo?

facebook.com/lucdeflo

Lezersreacties ook welkom op

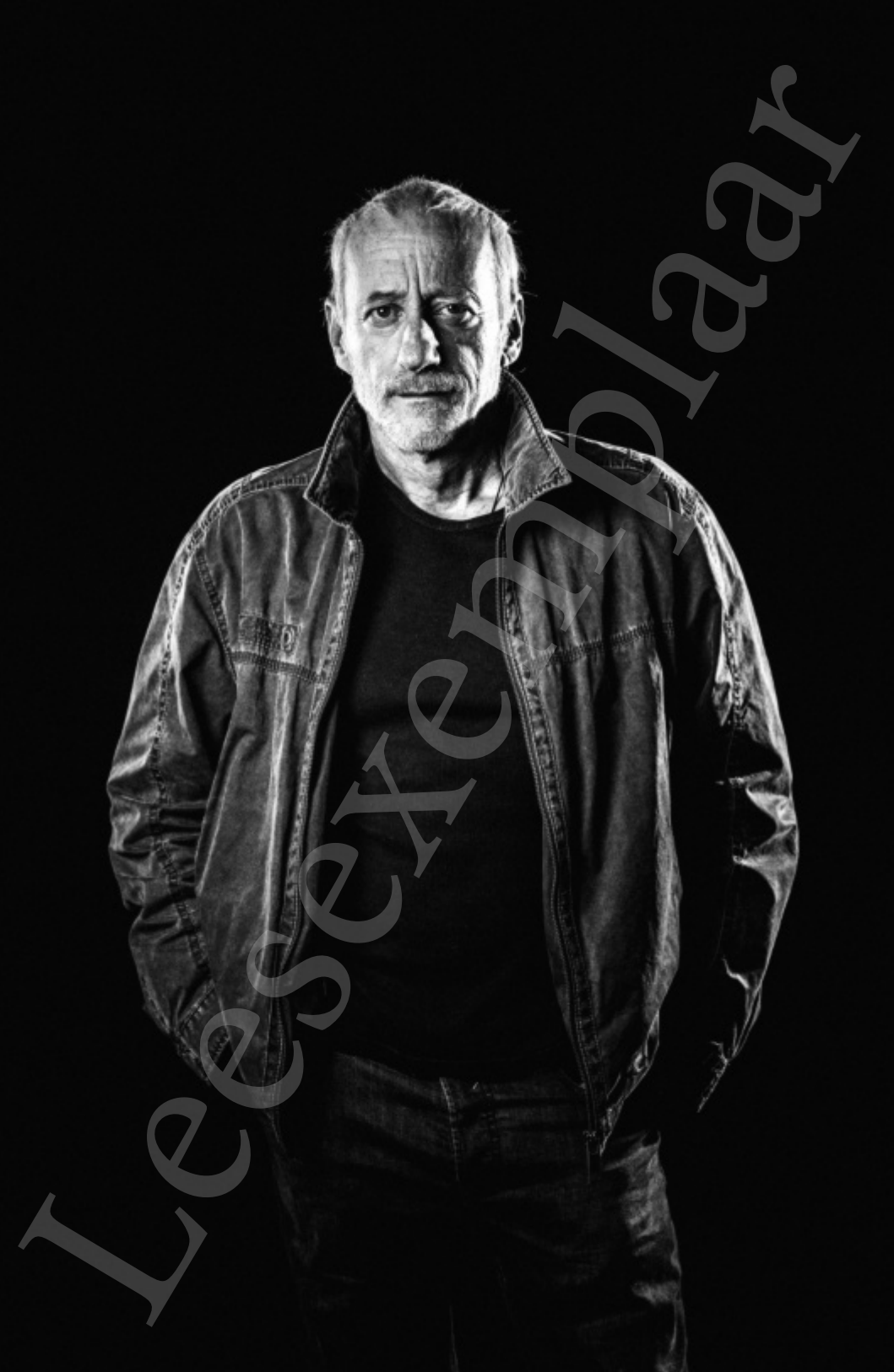
boeken@vanhalewyck.be

Leesexemplaar

DEFLO

Versmachtend
verlangen

Van Halewyck

In memoriam

It is in dying that we are born to eternal life

Luc Deflo (1958-2018) debuteerde in 1999 en ontpopte zich tot een populaire en veelzijdige misdaadauteur. In 2008 won hij met *Pitbull* de Hercule Poirotprijs. Zijn psychologische thrillers vonden door de jaren heen vele duizenden lezers en werk van hem werd vertaald in het Duits en het Frans. Hij was, behalve schrijver, ook een geliefde vader en echtgenoot.

Luc Deflo stierf op 26 november 2018, maar zal blijven voortleven in zijn boeken. Postuum verschijnen, zoals hij dat wens- te, nog vier romans van hem. *Versmachtend verlangen* is de op een na laatste.

Hendrik

Bar La Madeleine, Antwerpen – 21.35 u.

‘Geef die jongeman aan de bar ook iets van mij, wil je?’

De verwijfde mulat knikte samenzweerderig en begaf zich heupwiegend naar de bar, alsof hij een rondje op de catwalk liep. Hoewel hij met zijn getunedede lijf en strakke kont nochtans perfect was gecast voor dit etablissement, schonk Carl Leroy geen aandacht aan de jonge ober.

Zijn ogen bleven gefixeerd op het andere eind van de bar, waar de man op een kruk zat. Leroy schatte hem eind dertig. Hij zag er nogal verwaaid uit. Was niet speciaal knap. Nogal ruw afgewerkt. Maar hij had iets dierlijks over zich. Puur. Ongerept.

Carl Leroy voelde de vlinders kriebelen in zijn buik. Belachelijk puberaal misschien, maar wat kon hij eraan doen? Hij wilde er ook niets aan doen. Ook veertigers hebben recht op geluk.

Trouwens, waarom zou hij zich schamen? En voor wie? Hij was wie hij was. Te oud om nog rekening te houden met de gangbare moraal. Te rijp om toegevingen te doen aan zichzelf, om andere mensen te plezieren. Te wijs om de verkeerde keuzes te maken.

Carl Leroy las de lichaamstaal van zijn prooi, die niet uit was op een snelle wip voor geld. De schichtige blik, vol schuldgevoel. De bijna jongensachtige onwennigheid. Leroy her-

kende de symptomen. Die jongeman worstelde met zichzelf en met zijn geaardheid. Zoals hijzelf, vroeger.

Toen hij de bestelling ging opnemen, wees de ober naar Leroy. De man aan de bar fronste, klaarblijkkelijk verveeld met de traktatie. Carl Leroy glimlachte. De man was eerst ronduit verbaasd. Daarna leek hij te twijfelen. Richtte nerveus zijn aandacht op de ober. Keek nog een keer en capituleerde met een gemaakte glimlach.

Een minuut later hief hij schuchter zijn glas cola. Carl Leroy beantwoordde het gebaar. Nonchalant glimlachend, maar binnenin woedde er een tornado.

Beet!

Leroy twijfelde. Afwachten of initiatief nemen? Altijd een moeilijke keuze. Hij wilde niet worden gecatalogeerd als een pervert. Of een potentieel suikeroompje, die in ruil voor seks aan al je grilltjes wil voldoen. Iets waarvan Leroy hui-verde. Ieder mens heeft tenslotte zijn trots.

De jongeman nipte van zijn cola met afgewende blik. Leroy nam een afwachtede houding aan. Hij had het initiatief genomen. Nu was het aan de jongeman, vermoedelijk worstelend met zichzelf en zijn seksualiteit, om de toenaderings-poging te beantwoorden.

Een opzichtige overvloedig opgemaakte nicht nestelde zich naast de potentiële prooi aan de bar en probeerde met opvallende gebaren een gesprek aan te knopen. De man, duidelijk verveeld met de avances van de nicht en de ongevraagde inbreuk op zijn privacy, werd hoe langer hoe nerveuzer van het gewauwel. Zijn ogen spiedden in het rond.

Carl Leroy nam de gelegenheid te baat en hief zijn glas. De man wipte energiek van zijn barkruk en kwam dichterbij.

‘Mag ik?’

‘Zeker. Ga zitten. Valt die vervelende nicht je lastig?’

De man knikte instemmend. Het bleef heel lang stil. Onwezenlijk stil.

‘Waarom heb je me een drankje betaald?’

‘Ik vind je sympathiek. En je zag er zo eenzaam uit. En een beetje verloren.’

De man nipte in gedachten verzonken van zijn cola.

‘Wil je erover praten?’

‘Over wat?’

‘Je gevoelens. Je problemen.’

‘Hoe weet jij dat ik problemen heb?’

‘Ik ben een geboren zelfstandige. Enfin. Geweest. Dan leer je de gevoelens van mensen lezen. Je moet wel.’

‘Geweest? En wat doe je nu?’

‘Rentenieren. Genieten van het leven. Wat doe jij? Beroeps-halve bedoel ik.’

‘Ik werk bij de politie.’

Carl Leroy gunde zichzelf even de tijd om te bekomen van dat antwoord.

‘Moeilijke werkomgeving.’

‘Waarom?’

‘Machocultuur. Oppervlakkigheid. Vooringenomenheid. Homofobie. Noem maar op.’

De man knikte. Zonder op te kijken en worstelend met zichzelf.

‘Je bent getrouwd, is het niet?’

‘Ja.’

‘Kinderen?’

‘Twee.’

‘Nog jong?’

‘Vier en zeven.’

‘Moeilijk. Ik weet waar je door moet. Emotioneel, bedoel ik.’

‘Hoe kan jij dat weten?’ vroeg de man, een tikkeltje veron-
gelijkt.

'Ik heb ooit heel lang geworsteld met mijn geaardheid. Ben ook getrouwd geweest.'

'Kinderen?' draaide de man de rollen om.

'Ja. Maar ik zie ze niet meer.'

'Nooit meer?'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'We hebben gebroken. Ze konden en wilden niet aanvaarden wie ik was en geworden ben.'

'En wat ben je dan geworden?' klonk het aarzelend.

'Ik eet van twee walletjes', antwoordde Leroy. De man keek Leroy met vragende ogen aan. Het mocht dan een flik zijn, bij de zedenbrigade was hij vast niet.

'Ik ben biseksueel', verduidelijkte Leroy.

Zijn gesprekspartner, die stilaan wat meer zelfvertrouwen leek te krijgen, zweeg en dacht diep na.

'Dus je hebt geen vaste partner?'

'Nee.'

'En als ik het goed begrijp, ben je alleen op de wereld.'

'Zo zou je het kunnen stellen, ja. Maar eenzaam ben ik niet. Ik doe wat ik wil. Als ik één ding in mijn leven heb geleerd, dan is het dat ik zo veel mogelijk mijn goesting wil doen. En ik kan het me permitteren. Ik heb afscheid genomen van de maatschappij. Ik hoef aan niemand meer verantwoording af te leggen.'

'Dat moet een fantastisch gevoel zijn', zuchtte de man, zijn kin zwaar in zijn handpalm steunend.

'Je zit in een vechtscheiding, is het niet? Tijdelijk geldgebrek. De hele reutemeteut.'

'Hoe weet jij dat allemaal?'

'Carl. Je mag me Carl noemen.'

Leroy stak zijn hand uit, zichzelf verwensend omdat zijn handpalm klam aanvoelde. Hij leek wel een puber.

‘Hendrik’, zei de man nadat hij aarzelend de uitgestoken hand drukte. ‘Hendrik Reynaert.’

Dit was een eerste belangrijke stap, wist Carl Leroy die ostentatief op zijn Rolex keek en besloot om het aas uit te gooien.

‘Ik moet er dadelijk vandoor.’

Hendrik Reynaert knikte afwezig.

‘Tenzij je nog wat wil praten natuurlijk.’

Reynaert haalde de schouders op.

‘Je hebt je koffer gepakt en bent thuis weggegaan. Is het niet?’ deed Leroy er nog een schep bovenop. ‘Uit eerlijke schaamte.’

Hendrik Reynaert kneep zijn ogen tot spleten en taxeerde zijn gesprekspartner, maar zweeg.

‘Ik weet hoe het gaat. Ik heb het meegemaakt. Het is altijd de man die de prijs betaalt. Heb je onderdak?’

‘Ik slaap voorlopig op mijn werk.’

‘Dan zijn de politiecellen toch niet zo overbevolkt als de regering laat uitschijnen’, antwoordde Leroy met een schalkse knipoo.

‘Ik werk gewoon bij de verkeerspolitie’, mompelde Hendrik Reynaert, die niet kon lachen om de kwinkslag. Hij maakte aanstalten om op te staan.

‘Kom je mee?’ gooide Leroy eruit. Het klonk schor. Door de opgekropte spanning. Al zag je dat niet aan hem.

‘Mee? Waarnaartoe?’

Was die gast echt zo naïef, vroeg Leroy zich af. Of speelde hij een spelletje?

‘Gewoon. Naar mij thuis. Wat denk je? Zonder verplichtingen uiteraard. Plaats genoeg. En geen pottenkijkers. Heel discreet.’

‘Waar woon je?’

‘Mijn huis is in Bonheiden. Lekker afgelegen. Zalig. Ver weg van alle nieuwsgierige blikken.’

‘Ik wil niemand lastigvallen’, zei Hendrik Reynaert. Hij dronk zijn cola leeg. ‘Toch bedankt.’

Reynaert stond recht. Carl Leroy pakte hem bij de pols.

‘Je bent hier nog niet klaar voor. Dat weet ik. Dat voel ik. Maar het enige wat ik wil, is je gratis onderdak aanbieden. En dat meen ik echt.’

‘Waarom? Je kent me niet eens.’

‘Noem het medeleven. Ik heb in hetzelfde schuitje gezeten als jij.’

‘Liever niet.’

‘Waarom niet?’

‘Dat zei ik al. Ik ben het gewend om mijn eigen boontjes te doppen. Ik wil niemand tot last zijn.’

‘Je bent me niet tot last. Integendeel. Ik heb gelogen daarstraks. Ik voel me wel vaak eenzaam. Een diepzinnige babbel met een gelijkgestemde geest helpt. Altijd.’

‘En wat als er vrienden langskomen? Familie?’

Carl Leroy schudde moeizaam zijn hoofd.

‘Ik hou er niet van als mensen onaangekondigd op bezoek komen.’

Hendrik Reynaert leek te twifelen en bleef Carl Leroy fronsend taxeren.

‘Ik heb gebroken met alles en iedereen. Begrijp je?’

‘Eerlijk gezegd niet, nee.’

‘Weinig mensen kunnen of willen het aanvaarden als je plots van geaardheid bent veranderd. Begrijp je het nu?’

Er viel een langdurige stilte.

‘Oké, Carl. Ik wil met je meegaan. Maar ik blijf slechts één nacht. En ik ben niet uit op seks.’

‘Seks?’ herhaalde Carl Leroy op hese toon. Hij probeerde het luchtig te houden, maar het piepkuiken in zijn keel spartelde tegen. Hij had beet. ‘Denk je echt dat ik mijn vrijheid op het spel ga zetten voor ontucht met een minderjarige?’

Het compliment werkte. Voor het eerst kon er bij Hendrik Reynaert een zuinige glimlach af.

‘Kom’, sprong Carl Leroy in het gat. ‘Ik reken af en we zijn weg.’

‘Oké. Ik wacht buiten.’

‘Goed. Ik begrijp het. Tot zo. Ik rijd met een donkerblauwe Jaguar.’

Carl Leroy liep naar de bar. Met vlinders in zijn buik, hoewel hij dat uit alle macht probeerde te verbergen.

Zich afvragend hoelang het geleden was dat hij er nog eens in was geslaagd om een knappe jongere man of dame op te scharrelen die uit vrije wil mee wilde gaan naar de veilige beslotenheid van zijn huis.

‘Garçon!’

‘Meneer?’

‘De rekening, alsjeblieft.’

Bonheiden – 22.50 u.

‘Wil je echt geen glaasje wijn?’

‘Nee, dank je.’

‘Een whisky’tje?’

‘Nee. Geen alcohol.’

‘Hoe? Je bent toch niet in dienst, mag ik hopen?’ vroeg Carl Leroy luchtig, in een poging om het ijs te breken. Zijn gast, ontegensprekelijk onder de indruk van de luxe om zich heen, hield het bij een afwezig bedeesd lachje.

‘Oké. Iets fris dan?’

‘Ja. Da’s goed. Bedankt.’

Carl, ondertussen losjes in kamerjas en joggingbroek, liep naar de keuken en trok de koelkast open.

‘Water? Of liever cola?’

‘Doe maar water.’

‘Plat of bruis?’

‘Maakt niet uit. De fles die open is.’

Beide flessen waren aangebroken, maar Carl Leroy koos voor Spa Rood. Bubbels. Het werd tijd dat er wat leven in de brouwerij kwam. Goesting had hij al lang, maar een echte strategie niet. Nog steeds niet.

Onderweg naar huis, in de auto, had hij niets ondernomen. Gewoonweg omdat hij was overmand door de gebeurtenissen. Naast hem zat een verlegen man, die vrijwillig zijn

gezelschap aanbood. Carl had zelfs geen smoes hoeven te gebruiken om Hendrik mee te lokken. Onwaarschijnlijke mazzel.

Thuis, dadelijk na het betreden van zijn landhuis, had hij zich bij Hendrik geëxcuseerd en een douche genomen in de hoop dat Hendrik de hint zou begrijpen en zou vragen om zich ook te mogen opfrissen, maar dat was voorlopig niet gebeurd.

Het enige wat Hendrik had gedaan was rond zich kijken, bijna met openhangende mond, onder de indruk van de grandeur en het interieur van Leroy's magnifieke buitenhuis.

Carl Leroy draaide de dop los, duwde vluchtig zijn tong in de hals van de fles, pakte het grootste glas dat hij kon vinden en schonk het helemaal vol.

Het kriebelde. Overal, maar vooral in zijn kruis. Als Hendrik zich niet heel snel gewonnen zou geven, dan zou hij zelf het initiatief moeten nemen. Geduld was niet zijn sterkste karaktereigenschap. Doorzettingsvermogen daarentegen bezat Carl Leroy in overvloed.

Als brave Hendrik niet dadelijk hapte, zou hij hem brutaal verkrachten. Misschien was dat waar de sukkel op hoopte. Een lekker robbertje *barebacken*.

Carl Leroy zuchtte zijn ongeduld weg en liep naar de woonkamer, waar zijn toekomstig slachtoffer nog steeds in de sofa zat. Met de blitse smartphone van Carl in zijn handen.

'Wil je iemand opbellen?' vroeg Leroy langs zijn neus weg, terwijl hij het glas op tafel zette en ook in de sofa ging zitten. Niet te dichtbij, maar ook niet te ver af.

'Nee. Mag ik de code, alsjeblieft?' vroeg Hendrik op neutrale toon.

'Code? Welke code?' kaatste Carl Leroy de vraag terug.

'Van je gsm.'

'Waarom?'

‘Ik heb hem per ongeluk afgeduwd, vrees ik.’

‘Oh, geen probleem. Geef maar hier.’

Leroy stak zijn hand uit.

‘Wat ik verpruts, wil ik zelf herstellen’, zei Hendrik traag
nee schuddend.

Carl Leroy, die stilaan nattigheid begon te voelen, fronste.

‘De code alsjeblieft?’ drong Hendrik aan.

Carl ging verzitten. Op zoek naar woorden om deze toch
wel bizarre situatie uit te klaren. Die kerel was biseksueel,
maar ook een flik.

‘Kijk, Hendrikske...’

Verder raakte Carl Leroy niet, gehypnotiseerd door de
vlijmscherpe rand van het wijnglas dat Hendrik met een kat-
achtige beweging had stukgeslagen op de rand van de salon-
tafel.

Die kerel was geen flik. Het was ordinair crapuul. Op zoek
naar een snelle en gemakkelijke buit. En hij, Carl Leroy, was
erin getrapt.

Leroy snoof. Het bloed bonkte in zijn slapen.

‘De code, Carl? Alsjeblieft?’

‘Fuck off, lul!’ siste Carl Leroy met een demonische blik
in de ogen. Terwijl hij met een snel gebaar de zware kristallen
asbak van de salontafel grabbelde en zijn arm hief.

Hendrik Reynaert trok zijn hoofd opzij en probeerde de
klap af te weren.

Linda

Eppegem, Trappersveldvoetweg – 00.12 u.

‘Stomme ketting’, foeterde Linda Uytterwulghe, terwijl ze in een plas trapte, zichzelf vervloekend dat ze voor dit onverharde godvergeten baantje binnendoor had gekozen. Straatverlichting was er niet en het was aardedonker. Zo donker dat haar zoekende vingers moeite hadden om dat vette ding te pakken te krijgen. Laat staan dat het haar zou lukken om de ketting op haar kamwiel te leggen.

Linda gaf haar poging op, veegde haar natte haren uit haar gezicht en keek nerveus naar de lichtgevende cijfers op haar horloge.

Bijna kwart over twaalf al en het begon nog wat harder te regenen.

Dan maar te voet. Er zat weinig anders op. Ze trok haar fiets recht en ploeterde door het slijk. Moeizaam, want het achterwiel draaide niet.

Linda wilde gefrustreerd haar fiets de berm ingooien en daar achterlaten, maar bedacht zich. Haar moeder zou gek worden als die fiets er morgenochtend niet meer zou liggen.

En ma, die er telkens weer over zeurde dat ze met een vriendin en langs de grote baan naar huis moest fietsen, zou helemaal uit haar dak gaan als ze te weten kwam dat Linda alleen naar huis was gereden en dan nog via dit godvergeten donkere paadje.

Terwijl ze met de moed der wanhoop een tandje bij probeerde te steken, hoorde Linda Uytterwulghe motorgeronk. Ze keek achterom, gekneld tussen hoop en vrees.

Een auto kwam aan een behoorlijk hoge snelheid dichterbij. Linda zocht haastig beschutting in de akker, maar het was te laat.

De chauffeur van de voorbijrazende auto deed geen enkele moeite om de plas te ontwijken en het opspattende water deed de rest.

Linda Uytterwulghe balde instinctief haar hand tot een vuist. Het slijk hing tot in haar haren. Dat had die arrogante rotvent met opzet gedaan. Zeker weten.

Tot haar verbazing ging de auto in de remmen. De chauffeur reed traag achteruit, wat geen evidentie was op dit modderige baantje zonder enige markering, totdat de auto, een chique bak, op gelijke hoogte was met Linda, die leek op de verzopen kat die ze zich voelde.

De ruit gleed naar beneden.

‘Sorry hoor. Het is zo donker hier. Ik had je niet gezien. Ik ben al blij dat jij mij gelukkig wel hebt gezien.’

‘Laat maar’, antwoordde Linda, die haar woede inslikte.

‘Is er een probleem?’ vroeg de man. Linda kon zijn gezicht niet zien, maar de woorden klonken vriendelijk. Bekommerd.

‘Mijn ketting is tussen het kamwiel gedraaid’, zuchtte Linda.

‘En is dat het echte probleem?’

‘Ik moest eigenlijk al lang thuis zijn’, mompelde Linda schouderophalend, verbaasd dat die man haar gedachten zo goed las.

‘Zal ik je helpen?’

‘Helpen? Hoe dan?’ vroeg Linda. ‘Ben je fietsenmaker of zo?’

De man had een aanstekelijke lach, waardoor Linda’s

mondhoeken ook opkrulden. Ze kon maar beter haar miserie proberen te relativieren.

‘Nee. Maar ik ben wel behoorlijk handig, én ik heb wat werktuigen in de koffer liggen.’

‘Oké dan. Als je het niet erg vindt. Bedankt.’

De man, Linda kon zijn gezicht nog steeds niet zien, maar hij zag er een energieke vent uit, boog voorover en begon in het handschoenvak te rommelen.

Toen hij had gevonden wat hij zocht, een zaklantaarn, stapte hij uit en hij trok de koffer open van zijn auto. Een Jaguar, zag Linda, in het indirecte licht van de zaklantaarn naar haar met slijk en olie besmeurde vingers kijkend...

‘Vanwaar kom je?’

‘De jeugdclub hier vlakbij.’

‘En je moest voor middernacht thuis zijn.’

Linda fronste, maar antwoordde niet.

‘Assepoester?’

‘Zoiets. Ja.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Zeventien. Bijna achttien.’

‘En je ouders willen nog steeds dat...?’

‘Mijn moeder. Ik heb alleen haar.’

‘Het spijt me.’

‘Het is niet jouw schuld.’

‘Nee. Dat is waar. En nu is je moeder natuurlijk overbezorgd telkens als je het huis uitgaat.’

‘Ja.’

‘Broers? Zussen?’

‘Nee.’

‘Ik ook niet.’

De gsm van Linda Uytterwulghe braakte een uptempo-deuntje uit. Ze keek nerveus naar het oplichtende scherm, maar duwde de gsm in haar jaszak zonder de oproep te beantwoorden.

'Je moeder.'

'Ja.'

'Ze gaat nog veel ongeruster worden als je niet opneemt.'

'Ik stuur haar dadelijk een sms. Ik heb al genoeg gezeur aan mijn kop.'

'Het spijt me.'

'Wat?' vroeg Linda verbaasd. 'Wat spijt je?'

'Dat ik aan je kop zit te zeuren.'

'Nee. Nee, nee. Zo bedoelde ik het niet', zei Linda glimlachend, terwijl ze met vuile maar snelle vingers de woorden *alles oke... ben er bijna... platte band* :- (intikte.

Linda verstuurde de sms, duwde de gsm in haar jaszak en rolde verlegen met haar schouders toen de man dichterbij kwam. Hij was een stuk ouder dan zichzelf, maar zeker niet onknap.

'Ben je van in de buurt?'

'Nee. Ik moest hier toevallig zijn. En staar je alsjeblieft niet blind op die auto. Die heb ik geleend van mijn vader. Ik ben maar een simpele flik.'

'De politie uw vriend', mompelde Linda.

'Zoiets ja', zei de behulpzame man. Hij duwde de zaklantaarn tussen zijn tanden. 'Carl, met een C, aangenaam.'

Linda Uytterwulghe, die de uitgestoken hand niet drukte, staarde verveeld naar haar handen.

'Ik ben Linda.'

'Oké. Aangenaam Linda', zei de man, die pas doorhad waarom ze hem de hand niet drukte toen de lichtstraal zakte en hij voor haar elleboog koos in plaats van voor haar vuile handen.

'Goed. We zullen dat varkentje hier gauw eens wassen. Of heb je liever dat ik je thuisbreng?'

'En mijn fiets?' mompelde Linda in een eerste opwelling. Er was niets bedreigends aan de man, maar toch. En ze kon toch moeilijk vragen dat hij zijn politiebadege toonde.

‘Die steken we in de koffer.’

‘Nee. Liever niet. Ik ga wel te voet. Alleszins bedankt voor de moeite.’

‘Ik snap het. Intelligente beslissing.’

Linda stond paf. Waar had die man het over?

‘Zomaar ’s nachts bij de eerste de beste wildvreemde in de auto kruipen. Geen slimme beslissing.’

Linda wist niet meer wat te zeggen. Alweer had hij haar gedachten geraden.

‘Wacht. Ik fiks dat even voor jou. Dan ga je alleszins minder ruzie krijgen.’

‘Minder ruzie krijgen?’

‘Ja. Straks als je thuiskomt’, zei de man glimlachend.

Hij wachtte niet op een antwoord. Nam de zaklantaarn uit zijn mond. De lichtcirkel kroop door het slijk om stil te houden op het kamwiel van de fiets.

In de lichtschijs zag Linda de benen en de handen van de behulpzame politieman. Hij had een reusachtige schroevendraaier vast en een metalen staaf, een soort van koevoet.

‘Is die staaf niet wat te dik?’ vroeg Linda met een klein stemmetje, bang dat haar fiets nog erger zou worden toegetakeld dan hij al was. Ze had dat vervloekte ding nodig voor school.

‘Echte vrouwen houden van dikke staven’, zei de man toonloos. ‘Is het niet?’

Linda Uytterwulghe deinsde achteruit en probeerde haar ogen af te schermen toen de krachtige straal van de zaklantaarn pal in haar gezicht scheen.

‘Ik, euhmmm, weet niet wat u bedoelt?’

‘Echt niet?’

Rika & Tom

Kortenbergh, Galgenveldstraat – 18.15 u.

Terwijl de auto voorbij hobbelde, stak de man die langs de kant van de weg in de akker liep zonder op te kijken zijn duim op.

‘Wat doe je?’ vroeg Rika Delandsheer toen haar vriendje Tom een tiental meter verderop plots op de rem duwde.

‘Och, laten we eens luisteren’, antwoordde Tom Leemans. ‘Gewoon effe polsen wat er aan de hand is en zien of we hulp kunnen bieden.’

‘Maar we gaan toch niet zomaar een wildvreemde in de...’

‘Poepie, alsjeblieft. Stel je even in die man zijn plaats, wil je? Het is bijna donker. Je hebt een probleem in een godvergeten gat zoals dit en daar sta je dan. En dan, wat doe je dan?’

‘Dan pak je je gsm en je belt naar Touring Wegenhulp’, antwoordde Rika fijntjes. Tom haalde zijn schouders op. ‘Tom, alsjeblieft. Hoe gaan we die mens helpen? Je weet zelf niet eens meer waar we zijn.’

‘Daar gaat het nu net om’, gaf Tom Leemans niet af. Rika was een fantastische meid en hij zou geen andere vriendin willen, maar empathie voor derden was niet haar sterkste karaktertrek. Wellicht was dat te wijten aan haar elitaire opvoeding. Ze was van rijke komaf en had altijd alles gekregen wat haar hartje begeerde. ‘Misschien woont die man hier wel in de buurt en kan hij ons op de goeie weg zetten.’

Tom Leemans wachtte niet op een antwoord en zette zijn tien jaar oude VW Golf in zijn achteruit.

‘Ik ben bang, Tom.’

‘Bang? Waarvoor?’ grapte Leemans, die zijn woorden onderstreepte door zijn biceps te spannen.

‘Voor vreemden.’

‘Dat is geen vreemde, Rika. Dat is een Belg’, jende Tom zijn vriendin nog wat meer.

Rika hield haar protest binnensmonds. Het had toch geen zin, wist ze. Tom, die ondertussen al drie jaar zijn rijbewijs had, was apetrots op zijn nieuwe auto, waar hij, toegegeven, keihard voor had gewerkt.

Hij wilde niets liever dan iemand een lift aan te bieden. Al was het maar om op te scheppen over zijn karretje. Hij deed zich stoer voor, vooral in gezelschap, maar had een klein hartje. Tom was nu eenmaal zo. Te nemen of te laten. Maar daarom hield ze ook van hem.

Ze waren al samen van in het middelbaar, vijf jaar en drie maanden ondertussen. Een eeuwigheid als je haar vriendinnen mocht geloven, die hen in ’t geniep smalend Adam en Eva noemden. Alsof ze het niet wist. Maar ach, ze liet het niet aan haar hart komen, vriendinnen en jaloezie, het hoorde nu eenmaal bij elkaar. En dat haar moeder haar uitentreuren had ingepeperd dat ze goed moest nadenken, want dat Tom een kind was van gescheiden ouders en dat kinderen opgroeien naar het evenbeeld van hun ouders, ook daar maalde ze niet om. Het was toch niet de schuld van Tom dat zijn ouders gescheiden waren.

En kinderen het evenbeeld van hun ouders. Ha! Een oogcorrectie op rijpere leeftijd, zoals ma. Nooit ofte nimmer. Zo iets stoms zou ze niet eens overwegen. Dat was ook nergens voor nodig. Tom hield van haar zoals ze was. En hij hield van seks, meer dan zij, maar hij was nooit opdringerig. Dat vond

Rika ontzettend lief van hem. Ze was een vrouw, had meer tijd nodig dan hij. Voor jongens is seks een doel op zich. Voor meisjes ligt dat anders. Enfin, voor de meeste jongens en de meeste meisjes dan toch. Zij en Tom waren uniek. Hij was de Grote Poepie en zij de Kleine Poepie. En zo zou het altijd blijven.

Rika keek steeds in de achteruitkijkspiegel. De lifter zag er een beetje haveloos uit met zijn versleten parka en een baard van een dag of drie, maar leek al bij al ongevaarlijk. Hij glimlachte. Zijn gezicht straalde opluchting uit. Geen venijn.

Misschien had Tom, die stopte en het raampje naar beneden draaide, wel gelijk en moest ze leren om wat vlotter in de omgang te zijn. Ook met mensen die ze niet kende. Het verbaasde haar altijd weer hoe makkelijk Tom, een echte flapuit met het hart op de tong, sociale contacten legde en nieuwe vrienden maakte.

‘Hallo. Wat scheelt er?’

‘Problemen met mijn auto’, zuchtte de man.

‘Met welke auto rij je?’

‘Tja. Niet lachen alsjeblieft. Een oude Smart. Veel stelt het niet voor. Ik heb dat ding tweedehands gekocht voor mijn zoon en wilde het eerst even uitproberen.’

‘Wat is het probleem? Heb je je vastgereden?’

‘Nee.’

‘Motorpech? Wil je dat ik er eens naar kijk?’

Zie je wel, dacht Rika. Typisch Tom. Hij kende niks van auto’s, motoren of mechaniek, maar bood desondanks zijn diensten aan.

‘Da’s heel vriendelijk, maar ik vrees dat het zinloos is’, antwoordde de man berustend. ‘Stom. Mijn eigen schuld. Ik ben zonder benzine gevallen.’

‘Ha. Tja. Shit happens. Waar staat je auto?’

‘Hier wat verderop. Voorbij de splitsing. In het verharde

pad dat ongeveer evenwijdig loopt met deze straat. Ik ben al een kilometer aan het stappen, vermoed ik. Blij dat jullie gestopt zijn. Hier komt zelden een auto voorbij.'

'Yep, de ene zijn brood is de andere zijn dood.'

De man, blond, onopvallend, Rika schatte hem tussen de dertig en de veertig, fronste niet-begrijpend.

'Wij zijn verloren gereden, vrees ik', bracht Tom Leemans licht in de duisternis.

'Oeps, ook vervelend. En waar moeten jullie dan zijn?'

'Nergens. We rijden zomaar wat rond. Mijn nieuwe auto uitproberen.'

'Ah oké. Dan had je misschien beter voor een Jeep gekozen', zei de man glimlachend. 'Dus jullie zijn niet van hier?'

'Nee. We wonen in Mechelen. Jij?'

'Ja. Ik wel. Ik woon hier in de buurt.'

'Tof. Dan kunnen we mekaar misschien helpen.'

'Ik ben een en al oor.'

'We brengen je naar het dichtstbijzijnde benzinstation en daar leg jij ons de kortste weg uit naar Mechelen.'

'Strak plan!'

'Is er een benzinstation hier dichtbij?'

'Yup. Kilometer of twee verderop. In de Silsomstraat. Maar je moet het hier kennen om het te vinden.'

'Oké. Top. Dat komt dan prima uit. Stap maar in', zei Tom, geniepig knipogend naar Rika die deed alsof haar neus bloedde.

'Bedankt', zei de man dankbaar. Hij ging achterin zitten. 'Kijk even achterom, wil je?'

Tom en Rika keken tezamen achterom.

'Cheese!' riep de lifter, terwijl hij een foto nam met zijn gsm.

Vooraan werd niet gelachen, maar gefronst. Rika wilde vragen waarom de man hen fotografeerde, maar hij was haar te snel af.

'Voor mijn dagboek.'

‘Oh, oké’, zei Rika, terwijl ze fronsend oogcontact zocht met Tom.

‘Wat is je naam?’ vroeg Tom.

‘Carl. Met een C. Jullie?’

‘Ik ben Tom en dit is Rika.’

‘Aangenaam, Rika en Tom. En nogmaals bedankt voor de lift. Jullie krijgen een ereplaats in mijn dagboek. Leuk karretje trouwens.’

‘Ja. En vinnig.’

‘GTI, is het niet?’ zei de man, die voortdurend oogcontact zocht. Niet met Tom, maar met Rika. Ze werd er ongemakkelijk van. Ze hield er niet van om aangestaard te worden. ‘Ik heb er ook ooit zo een gehad.’

‘Echt?’

‘Ja.’

‘En nu niet meer?’

‘Nee. Ik heb hem helaas in de prak gereden. Het was dat of een overlopend kind aanrijden.’

Het bleef een hele tijd stil in de auto. Totdat Tom Leemans de eerste kruising naderde.

‘Gewoon rechtsaf’, instrueerde Carl.

Rika voelde zich al een beetje beter in haar vel toen, hoewel allesbehalve talrijk, de eerste huizen opdoken. Lang duurde dat gevoel van opluchting niet, want toen de man Tom instrueerde om rechtsaf te draaien, werd de baan weer smaller in plaats van breder.

Op één bungalow na, waar geen wagen stond en dus vermoedelijk niemand thuis was, en een weide met twee pony’s was er in de verste verte geen spoor meer van menselijke of dierlijke aanwezigheid.

‘Oké. Stop hier even, wil je?’ vroeg de man.

Tom deed wat hem werd gevraagd.

‘Vanaf hier is het altijd rechtdoor tot aan het benzinstaa-

tion. Als je me daar afgezet hebt en rechtsomkeert maakt, dan ga je hier naar links en je neemt dezelfde weg waarlangs je bent gekomen. Zie je 't voor je?'

'Gaat wel lukken', antwoordde Tom zelfverzekerd. Voor Rika het sein dat ze maar beter aandachtig kon zijn, want als ze moesten rekenen op het interne kompas van Tom... Tja.

'Goed. Op zeker moment kom je op een kruising en daar ga je naar rechts, de Kouterstraat in. Niet rechtdoor rijden in de Kaasstraat, want dan je ga opnieuw de mist in. Snap je?'

'Yep. Straks naar links en dan altijd rechtdoor tot op het kruispunt en daar naar rechts.'

'Klopt. En als je rechts bent afgedraaid, dan rijd je door Erps-Kwerps tot waar de Kasteelstraat uitmondt in een veldweg. Aan bakkerij Guy. Daar ga je naar links, de grote baan op en altijd rechtdoor tot aan het rondpunt van de Mechelsesteenweg, waar je...'

'Geen probleem. Vandaar ken ik de weg. Maar moet ik je niet terugbrengen naar je auto?'

'Nee. Da's niet nodig. Ik doe je al meer dan genoeg omrijden. Ik ken de baas daar. Hij helpt me wel verder. Rij maar door. Aan het benzinstation leg ik het dadelijk nog effe uit.'

Tom zette de Golf in zijn eerste en vertrok. Hij moest goed uit zijn doppen kijken, want het verharde gedeelte was verduiveld smal. Zo krap dat twee auto's naast elkaar geen optie was.

Een driehonderdtal meter verderop was er ook van open ruimte geen sprake meer. Met een groene muur aan beide kanten van de weg.

Rika durfde erom te wedden dat je het op je buik mocht schrijven om hier met Google Street View een kijkje te komen nemen. Ze zocht oogcontact maar Tom, een vat vol zelfvertrouwen, reageerde nog steeds niet.

'Is het nog ver?' vroeg ze dan maar zelf.

‘Nee. Valt mee. Maar GTI of niet, hier dicteert de weg de wet.’

Dat was een waarheid als een koe. Weer viel er een stilte.

‘Het benzinstation ligt een eind van de baan en wordt voornamelijk gebruikt door lokale landbouwers om met hun tractoren en ander zwaar spul de openbare weg zo veel mogelijk te vermijden. Snap je?’

‘Ja. Zit je zelf in die sector?’ vroeg Tom langs zijn neus weg.

‘Nee. Ik zit in een heel andere branche.’

Toen Rika Delandsheer achteromkeek om, louter uit beleefdheid, te vragen welke branche, sperde ze haar ogen wagenwijd open en ze stak in een reflex haar beide handen op.

Jennifer

Mechelen, Geerdegedries – 16.45 u.

Soms voelde Jennifer Poelvoorde zich een vampier. Haar onnatuurlijk bleke huid verdroeg geen zonlicht. Ze had ermee leren leven, ze moest wel, met haar ziekte, want dat was het wel degelijk. Hoewel haar ouders steevast beweerden van niet.

Af en toe was het echt wel pijnlijk, niet fysiek maar vooral emotioneel. Zeker op een dag zoals vandaag, als je normale mensen op een terrasje warm ingeduffeld zag genieten van een gestolen moment in het weldoende winterzonnetje.

Maar goed, zelfbeklag hielp haar geen stap verder. Jennifer zette er flink de pas in en probeerde te focussen op vanavond. Haar ouders waren uithuizig. Het hele weekend. Een uitzonderlijke gebeurtenis, want vooral pa was een echte huismus.

Deze gelegenheid mocht ze niet laten voorbijgaan. Het was de eerste keer sedert ze elkaar kenden, zo'n twee jaar onder-tussen, dat zij en Jason in hetzelfde bed zouden slapen. En niet zomaar een bed. Haar eigen bed. Een fantastisch, maar ook ietwat beangstigend gevoel. Niet dat ze problemen vreesde met Jason. Helemaal niet. Jason was een gentleman.

Het echte gevaar kwam van ma en pa. Stel dat pa het op zijn heupen kreeg en dat ze toch onverwachts naar huis zouden komen.

Ach, dacht Jennifer, stel zus stel zo. Geen doemdenkerij. Ze had een sms gekregen van haar moeder dat ze goed en